

Pseudònim: Alfil   Categoria Juvenil

RADAR DE FANTASMES

Era la tarda de Halloween. Els meus amics, alguns veïns i jo havíem quedat per picar portes a la comunitat ja que vivim en un gran recinte amb molts veïns. Tota la tarda vam anar porta a porta fent Pallissa o Panellet! fins que sobre les vuit un amic meu va proposar utilitzar una aplicació mòbil nova, un radar de fantasmès.

Vam decidir provar-ho, i molts de nosaltres, els més grans, ja que els petits no duien mòbil, vam instal·lar-nos l'aplicació. Però era una tonteria, de vegades pitava però no hi veiem el sentit. Primer ens vam riure una mica, espantant als petits dient que hi havia un fantasma, però la broma ben aviat ens va acabar avorrint. Així que ràpidament ens vam oblidar de l'aplicació i vam continuar amb les nostres corredisses pels edificis.

Ja per la nit estant a casa tumbat còmodament al sofà mirant la tele mentre els meus pares recollien la cuina, va començar a sonar el meu mòbil, el qual tenia en el carregador del menjador al costat de la tele. Em vaig aixecar perquè vaig pensar que seria un whatsapp, però havia sonat diferent i jo no me n'havia adonat, i era l'aplicació radar de fantasmès que s'havia engegat tota sola i pitava perquè suposadament havia detectat una presència fantasmal. De primeres m'ho vaig prendre a guasa, no donant-li importància, i vaig apagar el mòbil, però aquest es va tornar a engegar i va començar a pitar i vibrar. Jo ja començava a estar una mica mosca. L'aplicació sols em feia aixecar del sofà quan jo ja estava allà tot estirat i a gust. Vaig tornar a apagar-lo, i pocs instants després es va tornar a engegar. Jo ja estava fart de l'aplicació i estava decidit a desinstalar-la. Però en aquell precís moment que estava a punt de donar-li a uninstall, la tele va fer un so estàtic molt fort i la meva mare em va cridar des de la cuina: -Victor para ja de fer tant soroll! A l'instant em va desaparèixer el botó uninstall i em va entrar un missatge al telèfon. Posava: "La teva intel·ligència ens connecta".

Jo ja començava a sentir angoixa. Ja era un cúmul d'esdeveniments estranys i no entenia res. Varies senyals sonaven al uníson, i mentrestant la meua mare ja explotava, segur que no venia perquè duia els guants posats, però des de la cuina em cridava: -Però què fas, Víctor?

De sobte s'em va aparèixer una presència fantasmal que em parlava, mentre al mateix temps moltes ones pitaven en els meus oïdes. Jo estava aterroritzat, parat. No volia ni mirar. Sé que la presència em parlava però amb tantes interferències no vaig arribar a escoltar el que em deia. Tampoc volia. M'havia tapat la cara amb el coixí del sofà de la por. Ni la mirava, ni la volia escoltar perquè estava aterrotitzat i restava immòbil. En aquells mateixos instants la tele és va il.lumiar encara més amb el missatge: "La teua intel.ligència ens conecta, recorda-ho". Ho vaig veure de reüll, mentre restava paralitzat.

M'estava enviant el missatge la presència fantasmal del menjador? Com no la mirava i quasi no la sentia potser m'escrivia el missatge. Estava tan atemorit que no processava la informació. Qui era aquella presència? No la podia ni mirar. Sabia que encara estava perquè sentia el seu murmuri de veu entre tants d'altres sons. Estava tan assustat. Per fi vaig deixar anar un gran xiscle.

Quan van entrar els meus pares al menjador amb cares d'haver-se fet un fart de riure i amb llàgrimes a la cara, em vaig adonar de tot. M'havien gastat una broma, i jo com un tonto havia picat. Però aquella aparició hologràfica era tan creïble. Aleshores em van calmar i m'ho van explicar tot. El meu pare és tècnic electrònic i havia creat un projector d'hologrames casolà i se les havien ideat per posar-lo mig ocult perquè jo no el detectés i van fer totes aquelles bromes a través de programació e imatges. Què innocent i estúpid alhora que havia estat!

Per sort els meus pares havien entrat amb una safata de panellets de diversos sabors. Almenys podria calmar així el gran ensurt.

